

Europese Commissie
DG Interne markt en diensten, eenheid D-1 "Auteursrecht"
Spastraat 2, Kamer 06/014
1049 Brussel
België

Per email: markt.d1@ec.europa.eu

datum: 3 november 2011
betreft: Groenboek online distributie audiovisuele werken (COM (2011) 427)

Geachte heer, mevrouw,

Portal Audiovisuele Makers (PAM) heeft met belangstelling kennis genomen van het op 13 juli 2011 gepresenteerde Groenboek betreffende de online distributie van audiovisuele werken in de Europese Unie. PAM onderschrijft het belang om in dit tijdperk van steeds veranderende digitale technologie en nieuw opkomende distributiemodellen te komen tot rechtmatige en grensoverschrijdende licenties. Audiovisuele makers willen graag de online toegang tot hun werken verzekeren, mits daar vanzelfsprekend een passende vergoeding voor het gebruik tegenover staat. PAM maakt dan ook graag gebruik van uw aanbod om te reageren op het Groenboek.

PAM: samenwerkende audiovisuele makers

PAM, opgericht in 2009, is een samenwerkingsverband tussen de beroepsorganisaties Netwerk Scenarioschrijvers, Dutch Directors Guild (DDG) en Acteursbelangen (ACT) en de collectieve auteursrechtenorganisaties Stichting Literaire Rechten Auteurs (LIRA), Vereniging VEVAM en Stichting Naburige Rechtenorganisatie voor Musici en Acteurs (NORMA). Scenarioschrijvers, acteurs en regisseurs bieden met PAM één loket voor gebruikers, dat nieuw, online gebruik via audiovisuele media mogelijk maakt.

Meer dan 20.000 Nederlandse schrijvers, regisseurs en uitvoerend kunstenaars hebben hun rechten toevertrouwd aan de in PAM vertegenwoordigde collectieve beheersorganisaties LIRA, VEVAM en NORMA. Daarnaast hebben de beheersorganisaties op basis van reciprociteitscontracten het mandaat verkregen van vele tienduizenden makers, wereldwijd, om namens hen de aan de buitenlandse zusterorganisaties toevertrouwde rechten uit te oefenen. Waar in deze reactie gesproken wordt over 'makers', wordt hieronder mede begrepen de acteurs/uitvoerend kunstenaars.

Collectieve Licentiëring

Het door PAM voorgestelde exploitatiemodel¹⁾ biedt een transparant collectief beheer van rechten. Via één portal - dus een *one-stop-shop* - kunnen producenten, omroepen en distributeurs de rechten regelen voor het uitzenden van tv-drama, documentaires en telefilms via alle mogelijke platforms, ook met betrekking tot de exploitatie van buitenlandse producties. Het PAM-model gaat uit van het systeem van uitgebreid collectief beheer (*extended collective licensing, kortweg ECL*) van auteursrechten, usance in de Scandinavische landen. Net als de European Broadcasting Union (EBU), waarvan ook de Nederlandse Publieke Omroep (NPO) lid is, onderschrijft PAM de voordelen van de implementatie van het ECL-systeem als een techniekneutrale oplossing voor het regelen van de rechten voor zowel lineaire als non-lineaire vormen van uitzenden en openbaar maken²⁾. Ook voor de online exploitatie van audiovisuele archieven kunnen exploitanten in een ECL-systeem op eenvoudige wijze een dekkende licentie verwerven, waarbij tegelijkertijd de actuele problematiek rondom de verweesde werken wordt opgelost.

In het Groenboek wordt nadrukkelijk aandacht geschonken aan de Europese Richtlijn satellietomroep en doorgifte via de kabel, de *SatCab Directive*. Deze richtlijn stelt een collectieve licentiëring voor kabeldoorgifte voor alle lidstaten verplicht. Het exclusieve recht van de makers blijft hierbij in stand, maar kan uitsluitend collectief uitgeoefend worden, waarbij de collectieve rechtenorganisaties geacht worden ook niet aangesloten rechthebbenden te vertegenwoordigen.

Dit systeem van verplicht collectief beheer heeft grote voordelen voor makers, voor distributeurs en voor consumenten.

Audiovisuele makers zijn in dit systeem via hun rechtenorganisaties daadwerkelijk verzekerd van een vergoeding voor de exploitatie van hun werk. Deze vergoeding wordt rechtstreeks geïnd bij de exploitanten die het contact met de eindgebruiker (consument) onderhouden. De exploitanten zijn in de audiovisuele keten de partij die fors verdient aan het gebruik van auteursrechtelijk beschermde werken en zij kunnen de af te dragen auteursrechtelijke vergoedingen gemakkelijk verdisconteren in de consumentenprijs. De onderlinge concurrentie tussen exploitanten is daarbij een waarborg dat deze opslag geen onredelijk hoge belasting zal vormen. Voor de consument is het grote voordeel dat zij met het betalen van de rekening van hun kabel- of satellietmaatschappij, mobiele telefoon ed. de vergoedingen voor het gebruik hebben voldaan en dat zij dus niet steeds apart hoeven af te rekenen voor het gebruik van audiovisuele werken.

Het *SatCab* model heeft nooit in de weg gestaan van het financieren, produceren en via kabel of satelliet uitzenden van films en televisieseries. Distributeurs hebben sinds de invoering medio jaren '80 van de vorige eeuw doorlopend en ongehinderd film- en televisiewerken kunnen uitzenden zonder bevreesd te hoeven zijn voor *black-outs* en claims van zogeheten *outsiders* op grond van hun auteursrecht. De positie van de collectief beheersorganisaties die omvangrijke rechtenpakketten beheren ten opzichte van vaak grote exploitanten zorgt voor een beter *level playing field* dan wanneer een individuele maker zijn recht op vergoeding te gelde zou moeten maken via zijn producent, omroep en/of distributeur. In dat laatste geval is immers evident sprake van een ongelijkwaardige machtsverhouding. Rechthebbenden zijn bovendien individueel niet in staat om alle vormen van hergebruik van hun werk wereldwijd te monitoren. Aangesloten rechthebbenden ontvangen een gelijke behandeling als de niet-aangeslotenen en daarmee is rechtsgelijkheid gegarandeerd. Daarnaast is van belang dat de rechtenorganisaties een licentie niet zullen weigeren, mits de eindexploitant bereid is de daarvoor vastgestelde vergoedingen af te dragen, en dat overigens op mededingingsrechtelijke gronden ook niet zouden kunnen.

In Nederland wordt het beheer van de kabel- en satellietrechten via één loket uitgeoefend, waarbij meerdere collectieve beheersorganisaties (het rechthebbendencollectief) periodiek onderhandelen met de distributeurs. Vanuit dit Collectief worden sinds de opkomst van nieuwe doorgifte-technieken zoals

Digital Subscriber Line, Digital Terrestrial Broadcasting en mobiele netwerken, ook op vrijwillige basis licenties verleend aan de operatoren van deze netwerken voor wat betreft, kort gezegd, lineaire doorgifte van televisiekanalen. Dit wordt door alle belanghebbenden gezien als een pragmatische oplossing om doorgifte mogelijk te maken langs adequate juridische weg, waarbij een wettelijke verankering van een systeem van al dan niet verplicht collectief beheer zowel voor gebruikers als voor rechthebbenden praktisch nut kan hebben om onzekerheden voor alle betrokkenen weg te nemen.

Ximon.nl

De collectieve beheersorganisaties binnen PAM hebben, samen met andere organisaties van rechthebbenden, begin dit jaar een licentieovereenkomst getekend met Video-on-Demand platform Filmotech, een organisatie die onder de naam Ximon (www.ximon.nl) filmwerken digitaal aanbiedt aan het publiek. Ximon is een initiatief dat is gestart met een substantiële (circa 1,7 miljoen) overheidssubsidie. Ximon bouwt online een audiovisuele collectie op en exploiteert deze. De rechthebbenden zijn bereid geweest om via een *one-stop-shop* een gezamenlijke licentie voor het materiaal van de eigen aangeslotenen te verlenen tegen betaling door Ximon van een afgesproken vergoeding, met daarbij een vrijwaring voor het overige materiaal. Ook de werken van *outsiders* en verweesde werken zijn daarmee dus afgedekt.

Uitzending gemist

Het exploderende online aanbod van audiovisuele werken in de laatste jaren, veelal door commerciële partijen die zonder de benodigde toestemming van rechthebbenden exploiteren, heeft op enkele uitzonderingen zoals Ximon na niet geleid tot een vergoeding voor de makers.

Helaas moeten wij daarbij vaststellen dat het niet alleen machtige internetconglomeraten zoals Apple en Google zijn die zich systematisch onttrekken aan hun verantwoordelijkheid ten aanzien van de beschikbaarstelling van auteursrechtelijk beschermde werken, maar ook de Publieke Omroep.

Bij de introductie van de dienst "Uitzending Gemist", een non-lineaire exploitatie van de Publieke Omroep, inmiddels al weer bijna 10 jaar geleden, werd in overleg met de makers afgesproken dat zodra de dienst de experimentele opstartfase ontgroeid zou zijn een passende vergoeding voor de makers beschikbaar zou komen. Inmiddels wordt "Uitzending Gemist" via breedband aangeboden, is het aanbod van hoge beeldkwaliteit, wordt het tientallen miljoenen malen per jaar bekeken, genereert de dienst aanzienlijke reclame-inkomsten en wordt het aan kabelmaatschappijen aangeboden die het commercieel exploiteren. Van een experimentele fase kan dan ook in redelijkheid al jaren niet meer gesproken worden. Desondanks bedingen omroepen en de door omroepen ingeschakelde buitenproducenten onverminderd de voor deze exploitatievormen benodigde rechten in hun contracten met makers en uitvoerenden, zonder dat hier een billijke vergoeding tegenover wordt gesteld. Audiovisuele makers hebben echter de on-line rechten bij hun collectieve beheersorganisaties ondergebracht, juist met het doel deze rechten collectief aan de omroepen te licentiëren in ruil voor een vergoeding. Hierbij is overigens het *nemo plus* beginsel van belang: zoals recent nog bevestigd werd door de Commissie Auteursrecht (een adviesorgaan voor de regering en de Eerste en Tweede Kamer over wetgeving op het terrein van het auteursrecht en de naburige rechten) heeft de overdracht van auteursrechten of naburige rechten aan een beheersorganisatie voorrang boven een eventuele latere overdracht aan de producent. De tendens is nu juist dat producenten makers en uitvoerende kunstenaars verplichten om een vrijwaring aan de producent te verstrekken teneinde aanspraken van rechtenorganisaties te kunnen afweren, met daarbij het risico op ongeldige rechtenoverdrachten aan producenten en omroepen en daarmee op complicerende juridische conflicten. Dit zou aanleiding kunnen zijn om in navolging van het advies van de Commissie Auteursrecht in het wettelijk kader te bevestigen dat de eerdere overdracht aan collectieve beheersorganisaties vóór gaat.

Auteurscontractenrecht

In Nederland geldt voor filmwerken een wettelijk vermoeden van overdracht van exploitatierechten aan de producent. In de praktijk wordt bijna steeds gewerkt met contracten waarin afspraken tussen makers en producenten worden vastgelegd. De afgelopen jaren is een contractpraktijk ontstaan waarbij producenten en omroepen steeds meer rechten opeisen, ook voor online exploitaties, zonder daar enige vergoeding tegenover te stellen. Een ander heikel punt is de toenemende druk van producenten op makers om akkoord te gaan met een buy-out, onder het mom dat de financiering van audiovisuele werken nu eenmaal vraagt om een overdracht van rechten. Dat deze opstelling van producenten niet strookt met de werkelijkheid wordt nu juist geïllustreerd door de *SatCab* Richtlijn, waarbij het collectief beheer van rechten van makers evident de totstandkoming van films en televisieseries nooit heeft gefrustreerd, evenmin als de doorgifte van die werken. Daarbij komt dat producenten zelf hun kabelrechten ook onderbrengen bij collectieve beheersorganisaties, waarmee hun mantra dat zij alle rechten van alle makers nodig hebben om aan de eisen van financiers en exploitanten tegemoet te komen in een ander daglicht komt te staan: veeleer lijkt het erop dat producenten de rechten van de makers willen verkrijgen om hun aandeel in de auteursrechtelijke vergoedingsstromen vanuit rechtenorganisaties te vergroten. PAM ondersteunt dan ook van harte het voornemen van het Nederlandse kabinet om via een wijziging van de Auteurswet de positie van de individuele maker ten opzichte van de producenten en exploitanten te versterken.

Vragen in het Groenboek

Graag gaan wij nader in op de in het Groenboek gestelde vragen.

1. Binnen een systeem van ECL is grensoverschrijdende online distributie en toegang op eenvoudige wijze te bereiken. Immers, doordat de 'extension' in een ECL systeem zich uitstrekt naar rechthebbenden die niet rechtstreeks bij een cbo zijn aangesloten, dus ook naar buitenlandse rechthebbenden, blijven collectieve licenties niet beperkt tot één lidstaat. Op die wijze maakt ECL een *central licensing* systeem mogelijk. Voor het implementeren van een ECL systeem is geen juridische revolutie nodig, omdat alle lidstaten via de *SatCab* Richtlijn ervaring hebben met (verplicht) uitgebreid collectief beheer en een uitbreiding van die richtlijn met een technologieneutrale platformdefinitie volstaat. Rechtenorganisaties hebben in de praktijk al bewezen graag bereid te zijn tot samenwerking vanuit de één-loket-gedachte en de huidige contractpraktijk waarbij makers door producenten op oneigenlijke gronden onder druk worden gezet om een *buy-out* contract te tekenen wordt daarmee overbodig. De eindexploitant is de aangewezen partij om een passende vergoeding aan de collectieve beheersorganisaties af te dragen.
2. Zoals boven geschetst en geïllustreerd door het Ximon-voorbeeld, hoeven er geen praktische problemen te zijn voor aanbieders van audiovisuele media voor grensoverschrijdende online distributie: collectieve beheersorganisaties maken het aanbod graag gezamenlijk en gemakkelijk mogelijk tegen een passende vergoeding. Daartoe zijn al ECL-achtige oplossingen tot stand gekomen. In de praktijk echter, weigeren zowel de distributeurs, waarmee de rechtenorganisaties reeds sinds decennia kabelovereenkomsten hebben gesloten, als de (publieke) omroepen en de internet service providers om dergelijke vergoedingen te betalen aan rechthebbenden of hun rechtenorganisaties.
3. ECL zorgt voor een snelle en efficiënte rechtenclearing via collectief beheer waarbij alle (ook internationale) *outsiders* onder de licenties vallen en *black-outs* kunnen worden voorkomen. Rechthebbenden zijn voorstander van Europese harmonisatie van de online

distributiemodellen, mits die uitgaat van een hoog beschermingsniveau van de rechthebbenden, conform de Europese Auteursrechtlijn (2001/29/EG).

4. Eventuele (technologische) beperkingen zoals *geo-blocks* worden veelal niet ondersteund door de consumenten, die nu juist graag een wereldwijde toegang wensen. Voor de rechthebbenden geldt dat voorop staat dat zij willen dat hun werk door zoveel mogelijk mensen gezien wordt én dat er een passende vergoeding voor het gebruik van hun werk dient te worden betaald. Het bereik of de *potential audience* is een factor die kan worden meegewogen bij het bepalen van de hoogte van de vergoeding.
5. Het principe van het "land van oorsprong" kent als gevaar dat online distributeurs ervoor kiezen zich te vestigen in die landen waar de bescherming van auteursrechthebbenden het laagst is. Het is dan ook geen toeval dat Google in Ierland is gevestigd en Apple in Luxemburg. Maar ook in Nederland leggen online exploitanten en zelfs de Publieke Omroep een hoge mate van onwil aan de dag wanneer het aankomt op het betalen van auteursrechtelijke vergoedingen voor online exploitatie. PAM is van mening dat met name het bereik en daarmee de mate van gebruik van de werken een factor van belang is voor de vorm van de licentie.
6. PAM is groot voorstander (zie ook bovenstaand) van uitbreiding van de *SatCab* Richtlijn naar techniekneutrale platforms waaronder simulcasting.
7. Het is momenteel nog niet te overzien hoe de sociale netwerken en sociale media zich gaan ontwikkelen. De vraag of er speciale maatregelen nodig zijn, is een vraag die over een paar jaar zeker opnieuw gesteld zou moeten worden. Vooralsnog heeft de maker het Auteursrecht en is van belang dat makers efficiënte- en liefst laagdrempelige middelen ten dienste staan om te kunnen blijven toezien op hun immateriële belang, waarbij zij zich kunnen blijven verzetten tegen publicatie zonder naamsvermelding, tegen publicatie van een werk onder andere naam of met een nieuwe titel, en tegen wijziging of verminking van hun werk. Voor wat betreft de vergoedingen voor het gebruik van hun werk zien rechthebbenden voor wat betreft sociale media veel meer in een internetheffing dan in een repressief handhavingbeleid waarbij de privacy van individuele internetgebruikers al snel in het geding zou komen.
8. Audiovisuele content kan bij *cloud-computing* gemakkelijk door miljoenen consumenten gebruikt worden. Een relatie tussen de collectief te innen auteursrechtelijke vergoeding, af te dragen door de internet service provider, en het gebruik en de *potential audience* ligt daarbij voor de hand. Hierbij rijst ook de vraag of de harddisk die nodig is voor *cloud-computing* onder het thuishopiendstelsel zou moeten vallen. Deze vraag is des te meer van belang nu in Nederland het kabinet voornemens is de thuishopieregeling af te schaffen zonder daar een alternatieve regeling voor in de plaats te stellen en in plaats daarvan downloaden uit illegale bron wil verbieden (een verbod dat overigens niet wordt gehandhaafd onder het strafrecht maar uitsluitend civielrechtelijk kan worden afgedwongen en niet tegen consumenten kan worden ingeroepen).
9. Collectieve beheersorganisaties beschikken over uitgebreide databanken van audiovisuele werken, die in de loop der jaren tegen aanzienlijke inspanningen en kosten tot stand zijn gebracht. PAM is van mening dat de implementatie van een identificatiesysteem, zoals ISAN, zeker praktisch nut kan hebben en is daarom ook voorstander van dergelijke overkoepelende systemen. Wij vinden het echter dat in de eerste plaats de producenten en exploitanten daar het voortouw in zouden moeten nemen. Voor het collectief licentiëren door rechtenorganisaties volstaat de identificatie van de aangesloten van de organisaties via hun eigen databanken.
10. PAM juicht brede online verspreiding van audiovisuele werken toe, mits een passende collectief te innen vergoeding naar de makers gaat. Ook voor oudere films en verweesde werken biedt ECL een gemakkelijke oplossing met grote voordelen voor alle betrokkenen: makers, producenten, omroepen, exploitanten, online distributeurs en consumenten. Als gezegd en anders dan door sommige exploitanten gesuggereerd wordt, is voor de financiering van audiovisuele producties een rechtenoverdracht aan producenten niet noodzakelijk.

11. PAM realiseert zich dat dit een complexe materie is en dat enige harmonisatie op dit punt in beginsel valt toe te juichen.
12. Vanzelfsprekend ondersteunt PAM maatregelen die zouden leiden tot grotere zichtbaarheid van Europese werken in de online catalogi.
13. Een allesomvattende Europese auteursrechtwetgeving zou in de ogen van PAM voordelen kunnen hebben, ervan uitgaande dat een hoge beschermingsgraad voor makers wordt gegarandeerd en voor wat betreft audiovisuele werken niet wordt gekozen voor een systeem van *cessio legis* of producentenauteursrecht. Omdat dergelijk wetgeving echter jaren in beslag zal nemen en de makers intussen al sinds de opkomst van internet medio jaren '90 van de vorige eeuw goeddeels verstoken zijn van een vergoeding voor online distributie van hun werk, is langer wachten niet opportuun en dringt PAM aan op een snelle oplossing om te komen tot passende vergoedingen.
14. PAM acht een optionele unitaire auteursrechtelijke EU-eigendomstitel onnodig en ongewenst. De vraag is of dit zou stroken met de Bernse Conventie, waarbij is bepaald dat het auteursrecht automatisch wordt toegekend aan de maker van elk creatief werk, zonder dat aan enige formaliteit hoeft te worden voldaan. Los van deze meer principiële overweging zou het een complicerende factor zijn, waarbij een internationale databank moet worden opgezet en bijgehouden. Daartoe bestaat geen enkele aanleiding of noodzaak.
15. Op termijn geldt dat Europese harmonisatie van de overdracht van rechten in audiovisuele werken wenselijk zou zijn. Wij benadrukken nogmaals dat het voor producenten niet noodzakelijk is om zich alle rechten te laten overdragen voor online distributie. De rechthebbenden hebben er al voor gekozen om die rechten bij de collectieve beheersorganisaties te leggen in Nederland die via licenties de exploitanten alle exploitatievrijheid kunnen bieden mits een billijke vergoeding wordt overeengekomen.
16. Voor audiovisuele auteurs is het recht op een billijke of proportionele vergoeding voor iedere exploitatie, waaronder online, van essentieel belang. Dit recht mag niet eenmalig af te kopen zijn via een *buy-out* en is niet voor afstand vatbaar. De vergoedingen zouden verplicht collectief te innen moeten zijn bij de eindgebruikers/exploitanten van filmwerken. Om te komen tot de hoogte van de vergoedingen zijn waarborgen nodig: het exclusieve recht van de maker is daarbij een onmisbare stimulans voor exploitanten om de gesprekken over de vergoedingen aan te gaan. Daarbij is het van belang om een herhaling te voorkomen van de problematiek rondom de Richtlijn inzake verhuurrechten en uitleenrechten (92/100/ECC), waarbij weliswaar is voorzien in een onvervreemdbaar recht op een billijke vergoeding voor auteurs- en naburig rechthebbenden, maar waar producenten in de praktijk niet gedwongen kunnen worden dit ook daadwerkelijk als een aparte extra vergoeding aan de maker te betalen, omdat collectief beheer niet verplicht is gesteld en de makers individueel niet in staat zijn om in de contractonderhandeling hun vergoeding voor deze exploitatie af te dwingen.
17. PAM is ervan overtuigd dat een licentiemodel dat op efficiënte en eenvoudige wijze door collectieve beheersorganisaties kan worden vormgegeven en waarbij een relatie bestaat tussen vergoeding, consumentenprijs en gebruik niet alleen noodzakelijk is, maar ook transparantie en inzicht verschaft aan alle betrokkenen, waaronder de consumenten.
18. In PAM zijn ook de acteurs/uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigd en wij verwijzen dan ook graag naar ons antwoord op vraag 16.
19. Zie 17.
20. Zowel bij een systeem van ECL als bij een systeem van verplicht collectief beheer zoals onder de *SatCab* Richtlijn, is het onderliggende exclusieve recht van de maker onontbeerlijk om afspraken te kunnen maken over de hoogte van vergoedingen.
21. en 22. PAM staat op het standpunt dat ECL een goede oplossing biedt voor audiovisuele archieven, inclusief hun verweesde werken. Voor aanpassingen van de beperkingen inzake de vereenvoudiging voor conserveringsdoeleinden en in situ consultatie voor onderzoekers bestaat geen noodzaak. Erfgoedinstellingen met audiovisuele collecties zijn gebaat bij een systeem van collectieve licenties.

23.-26. PAM ondersteunt graag een grotere toegankelijkheid van audiovisueel materiaal voor personen met een handicap. Verdere harmonisatie van de regelgeving lijkt ons in beginsel niet nodig, veeleer is het de taak van de omroepen om te zorgen voor audioprogrammagidsen en ondertitels – collectieve beheersorganisaties werpen daarbij geen belemmeringen op.

Graag verzoeken wij u om bij de Europa 2020-strategie te kiezen voor een duurzame groei van de Europese online audiovisuele markt, daarbij rekening houdend met de belangen van consumenten, exploitanten én van de makers zonder wier werk geen content zou bestaan om online te distribueren.

Vanzelfsprekend zijn wij gaarne bereid tot een nadere toelichting.

Met hoogachting en vriendelijke groet,
namens Portal Audiovisuele Makers

mr drs Anne Zeegers, projectmanager
De Lairessestraat 125
1075 HH Amsterdam

¹⁾ Voor meer informatie over het door PAM voorgestelde exploitatiemodel voor audiovisuele producties zie www.portal-pam.nl.

²⁾ Zie voor het standpunt van de EBU inzake ECL de *position paper* gepubliceerd in 2010, http://www.ebu.ch/CMSImages/en/leg_pp_EBU%20Copyright%20WHITE%20Paper_EN_FINAL_tcm6-72335.pdf:

Pag. X: "The EU should promote the adoption of extended collective licences as an optional model for clearing rights for audio and audiovisual media services, including the making available of programmes in on-demand services. This means that under the national laws of all Member States, the possibility should exist to use extended collective licensing for situations where such a method is deemed necessary or useful."

Pag. 5: "Europe's public service broadcasters hold vast numbers of programmes in their archives which cannot be made available to the public on the new platforms because it is not feasible for the broadcasters to obtain the necessary licences from all the individual copyright owners whose works were used in them. The administrative effort required would be unsustainable, the problem of orphan works (which is only part of the broadcasters' difficulty) is as yet unresolved, and the ability of one refusenik among what may be dozens of willing right holders to block the use of a programme has proved in practice to be more than a merely theoretical problem."

Pag. 41: "We do not consider it possible to establish an efficient one-stop-shop for rights clearance entirely on the basis of individual licences for activities linked to communication to the public of online audio and audiovisual media services. Instead, such a one-stop-shop requires the centralization of the management and licensing of the rights underpinned by regulation. Consequently, the collective licensing systems in force in the legislations of the Member States for copyright and related rights with respect to broadcasting should be extended so that they apply more broadly to communication of audiovisual media services, including the making available of programmes in non-linear media services."

Pag. 42: "International treaties and EU law do not generally stipulate in which cases collective solutions are permitted, imposed or, on the contrary, prohibited. Article 3(2) of the Satellite and Cable Directive, however, acknowledges the validity of the extended collective agreements system, and Articles 8 and 9 impose the collective management of cable retransmission rights."